

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/92/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5611200286
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5611200286.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: Ing. E. S., nar. XX.XX.XXXX, prihlásený k trvalému pobytu H. L. L., bytom Y. X, L., právne zastúpený advokátom V. R., so sídlom P. XX, L. L., proti žalovanému: J. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXX, okres Z. H., za účasti intervenienta na strane žalovaného: Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom Bajkalská 19B, Bratislava, IČO: 36 062 235, zastúpený Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., so sídlom Dostojevského rad 4, Bratislava, IČO: 00 151 700, o náhradu škody 34.808,14 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a intervenienta na strane žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/12/2011-623 zo dňa 6. novembra 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žiadna zo strán **n e m á** na náhradu trov odvolacieho konania právo.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej aj „súd prvej inštancie“) žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 34.808,14 eur s úrokom z omeškania 8 % ročne, počnúc od 15.04.2018 do zaplataenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Žalobu v časti úroku z omeškania 8 % ročne zo sumy 34.818,14 eur od 01.01.2001 do 14.04.2008 zamietol (výrok II.). Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 50,34 %, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok III.). V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania (výpovede žalobcu a záznamu o malej dopravnej nehode zo dňa 12.10.1997) mal za preukázané, že dňa 12.10.1997 o 3:10 hod. na ceste I/18 v križovatke pri Liptovských Sliačoch zaviniel žalovaný J. H. ako vodič motorového vozidla dopravnú nehodu, pri ktorej vznikla škoda na vozidle žalobcu. Žalovaný pri otáčaní motorovým vozidlom vošiel do jazdnej dráhy motorovému vozidlu žalobcu, čím porušil ustanovenie § 21 ods. 1 v tom čase platného a účinného zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách, za čo mu bola uložená bloková pokuta 500,- Sk. Zavinenie žalobcu nebolo zistené. Záznam o dopravnej nehode podpísal žalobca aj žalovaný, a to bezprostredne po dopravnej nehode. Žalovaný žiadnym spôsobom svoju vinu nespochybňoval až do svojej výpovede na pojednávaní pred súdom. Argumentáciu žalovaného, že sa nebránil vzhľadom na výšku uloženej pokuty, preto súd prvej inštancie nepovažoval za presvedčivú, najmä s prihliadnutím na ostatné vykonané dôkazy (výpoveď poškodeného - žalobcu, záznam o malej dopravnej nehode zo dňa 12.10.1997 a závery znaleckého posudku č. 47/2017 - Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline zo dňa 14.03.2017, ďalej tiež „znalecký posudok“). V znaleckom posudku (bod 2.4., 2.5.) bolo konštatované, že nie je možné vylúčiť, že pri deklarovanom priebehu dopravnej nehody tak, ako uvádzal žalobca, došlo k poškodeniu jeho vozidla v takom rozsahu, aký je možné predikovať z podkladov predloženého

spisového materiálu. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že žalovaný v čase dopravnej nehody nebol prevádzateľom motorového vozidla, ktoré spôsobilo škodu, toto mal požičané od jeho držiteľa V. J.. Aj keď za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla by mal zodpovedať prevádzkovateľ tohto dopravného prostriedku, tým nie je zároveň vylúčená zodpovednosť vodiča motorového vozidla za škodu, ktorú spôsobil pri tej istej škodnej udalosti poškodenému porušením právnej povinnosti podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nejde o prípad uvedený v ust. § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 27.09.1977, sp. zn. 1 Cz 101/77, R 29/1979). Na základe uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že v danom prípade žalovaný ako vodič zodpovedá za škodu, lebo boli splnené všetky zákonné predpoklady pre prijatie takéhoto záveru, a to: 1. protiprávne konanie (preukázané porušenie pravidiel cestnej premávky škodcom), 2. vznik škody (na majetku poškodeného), 3. zistenie príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vznikom škody, 4. zavinenie škodcu (keď postačuje aj nedbanlivosť). Otázkou zavinenia v danom prípade okresný súd uzatvoril tak, že aj keď za škodu zodpovedá tak prevádzateľ motorového vozidla, ako aj vodič, bolo vecou poškodeného, t. j. žalobcu, od koho z nich si uplatní náhradu škody (solidárna zodpovednosť podľa § 438 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ sa týka výšky škody, resp. jej rozsahu, súd prvej inštancie vychádzal z toho, že sa uhradza skutočná škoda v peniazoch, t. j. o akú výšku sa zmenšil majetok poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou, ďalej z toho, že rozsah náhrady škody zahŕňa nielen náklady na opravu, ale aj porovnanie, či sa nezmenila pôvodná cena vozidla pred jeho poškodením a po vykonanej oprave. Napokon, z toho, že pri určovaní výšky škody sa vychádza z ceny v čase poškodenia (nie vykonania opravy, nie v čase rozhodovania). Rozhodujúca je všeobecná hodnota. V danom prípade pri poškodenom motorovom vozidle nebolo preukázané žiadne zhodnotenie, naopak, došlo k zníženiu hodnoty vozidla. Podľa znaleckého posudku ústavu a jeho záverov bola všeobecná hodnota motorového vozidla žalobcu značky Mitsubishi 3000 GT, rok výroby 1997 pred nehodou dňa 12.10.1997 vo výške 61.992,96 eur vrátane DPH. Výška majetkovej ujmy ku dňu 12.10.1997 vo vzťahu k cene náhradných dielov na opravu motorového vozidla dodávaných v cenách podľa spoločnosti MOTOTRADE spol. s r. o. podľa znaleckého štandardu „A“ bola 37.126,07 eur a v cenách dodaných žalobcom ako živnostníkom podľa znaleckého štandardu „B“ bola 40.175,50 eur. Pravdou je, že v znaleckom posudku bolo konštatované, že nie je možné z obsahu spisu dostatočne presne vyhodnotiť skutočný rozsah poškodenia motorového vozidla (a tým opodstatnenosť vynaloženia nákladov na opravu), ale súčasne bolo konštatované, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by z technického hľadiska vylučovali použitie jednotlivých náhradných dielov pri odstraňovaní následkov poškodenia v súvislosti s dopravnou nehodou dňa 12.10.1997. Znalec pristúpil k vypracovaniu kalkulácie nákladov na opravu systémom AUDATEX s pripustením odchýlky pre nemožnosť obhliadky vozidla v čase poškodenia, ktorá bola pri variante „A“ 30.404,30 eur a pri variante „B“ 33.451,74 eur. Znalec konštatoval, že vykonanou opravou v rozsahu skupiny „skriňa karosérie“ vzhľadom na technický stav pred dopravnou nehodou došlo k zníženiu hodnoty motorového vozidla o 6.721,77 eur. Na základe uvedeného okresný súd konštatoval, že výška škody uvádzaná žalobcom je oprávnená, keďže aj pri variante „A“ je škoda vyššia ako žalovaná (34.808,14 eur), a preto žalobe v časti istiny vyhovel. Pokiaľ sa intervenient na strane žalovaného (ďalej aj „intervenient“) v prvoinštančnom konaní bránil aj námietkou premičania, na túto súd prvej inštancie neprihliadol s poukazom na závery vyplývajúce z predošlého konania (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 331/09 zo dňa 11.11.2010). Za ďalšie, ak žiadal zníženie náhrady škody podľa ustanovenia § 450 Občianskeho zákonníka, okresný súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa pre takéto rozhodnutie. K predmetnému bližšie uviedol, že škodu zavinil žalovaný. Žalobca je fyzická osoba rovnako ako žalovaný. V čase škodovej udalosti boli žalobca a žalovaný podnikatelia (živnostníci), hoci škoda nevznikla v súvislosti s ich podnikateľskou činnosťou. Žalovaný bol pasívny a aj keď vedel o prebiehajúcom súdnom konaní, nezariadil si doručovanie zásielok súdu. Kontakt s ním sa nepodarilo nadviazať ani jeho zástupcovi (viď č. I. 606 - 608 spisu). Zo zápisu o poškodení motorového vozidla Slovenskej poisťovne, a. s. a výsluchu svedka Ing. A. G. vypočutého dožiadaným súdom, ktorý bol v rozhodnom období, t. j. v roku 1997 zamestnancom Slovenskej poisťovne, a. s., bolo preukázané, že poistnú udalosť ohlásil žalobca a nie ten, kto škodu spôsobil, respektíve prevádzateľ vozidla, ktorým bola spôsobená škoda. Preto podľa vtedy platných predpisov nebola poistná udalosť evidovaná. V takých prípadoch poisťovňa nekonala. Žalobu v časti o zaplatenie príslušenstva, t. j. úroku z omeškania od 01.01.2001 do 14.04.2008 súd prvej inštancie zamietol preto, lebo žalovaný sa o uplatnenom práve žalobcu mohol dozvedieť najskôr dorúčením žaloby opatrovníkovi, ktorého súd ustanovil a ktorého funkciu vykonávala Obec G.. Deň doručenia uznesenia o ustanovení opatrovníka (č. I. 180, t. j. 11.04.2008) považoval súd prvej inštancie za dátum, kedy sa žalovaný dozvedel, že žalobca od neho žiada náhradu škody a v akej výške. Žalobca nepreukázal, že žalovaného vyzval na plnenie už skôr a ak áno, kedy. Žalovaný sa mohol dostať do omeškania, až keď nesplnil dlh v deň nasledujúci po dni, ako

bol požiadany o splnenie dlhu titulom náhrady škody. Žalovaný mohol plniť najskôr nasledujúci deň, t. j. 12.04.2008, ktorý pripadol na sobotu, preto okresný súd považoval za deň splatnosti až deň 14.04.2008, t. j. v pondelok a do omeškania sa žalovaný mohol dostať až 15.04.2008 v utorok. Pri svojom rozhodovaní súd vychádzal tiež z toho, že oznámenie - výzvu na plnenie dlhu môže urobiť veriteľ aj podaním žaloby, ale rozhodujúci nie je deň doručenia žaloby súdu, ale okamih, keď sa žaloba dostane do dispozičnej sféry dlžníka (osoby oprávnenej konať za dlžníka, napr. opatrovník, splnomocnený zástupca). V danom prípade žalobca žiadal úroky z omeškania od 01.01.2001 opraveným a doplneným návrhom doručeným súdu dňa 13.02.2006. Žalovaný namietal premlčanie úroku z omeškania vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote. Výška úrokov z omeškania bola k 15.04.2008 dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (4,25 x 4, t. j. 8,5 %). Preto súd žalobu v časti úroku z omeškania do 14.04.2008 z dlžnej sumy zamietol a vo zvyšku (nepremičaný) úrok z omeškania priznal, a to vo výške 8 % ročne zo žalovanej sumy od 15.04.2008 až do zaplatenia. Úroky z omeškania so splnením peňažného záväzku sú dennou náhradou škody za stratu možnosti disponovať s dlžnou sumou, preto právo na ich zaplatenie vzniká (sa premičí) za každý deň omeškania (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 OBo319/99, ZSP 33/2000). O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa pomeru úspechu strán sporu vo veci samej (§ 255 v spojení s § 262 zák. č. 160/2015 Z. z. - Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“). Súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

2. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie tak žalobca, ako aj intervenient na strane žalovaného (súhlas žalovaného s úkonmi intervenienta na strane žalovaného zo dňa 10.05.2017, č. I. 609 spisu).

3. Žalobca podal odvolanie proti výrokom, ktorými súd žalobu v časti o zaplatenie príslušenstva zamietol (výrok II.) a tiež proti trovám konania (výrok III.). Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Okresnému súdu vytýkal, že v napadnutej časti dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V bližších podrobnostiach uviedol, že nesúhlasí s priznaním príslušenstva až odo dňa 15.04.2008, pretože žalobu podal na súde dňa 12.10.2000, úrok bol žiadaný v upravenom návrhu 01.01.2001, resp. 13.02.2006. Nie vinou žalovaného došlo k doručeniu opraveného a dopĺňaného návrhu žalobcu až dňa 11.04.2008, teda po vyše 2 rokoch po doručení upravenej žaloby. Nemožno tiež súhlasiť s názorom okresného súdu, ktorý považoval uplatnený úrok z omeškania za samostatný nárok, ktorý sa spravuje samostatnou dobou premlčania. V tomto smere dospel súd prvej inštancie k nesprávnym právnym záverom. Takisto na nesprávnom právnom posúdení spočíva rozhodnutie o trovách konania, v ktorej súvislosti žalobca vytkol okresnému súdu, že do základu pre výpočet nároku žalobcu zahrnul aj nepriznaný nárok na úrok z omeškania, ktorý vyčíslil konkrétnou sumou a následne percentuálne. Žalobca uviedol, že nemožno číselne vypočítať výšku priznaných úrokov z toho, čo číslom vyjadrené nebolo. Na základe uvedených odvolacích dôvodov žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil v napadnutej časti tak, že úroky z omeškania budú žalobcovi priznané od 01.01.2001 a tiež mu bude priznaný 100 % nárok na náhradu trov konania voči žalovanému.

4. Intervenient na strane žalovaného podal odvolanie proti výroku, ktorým okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 34.808,14 eur spolu s príslušenstvom, počnúc od 15.04.2008 do zaplatenia (výrok I.), ako aj proti výroku o trovách konania (výrok III.). Svoje odvolanie odôvodnil v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP (správne malo byť § 365 ods. 1 písm. f/, h/, e/ CSP - pozn. odvolacieho súdu), t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, tiež jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a tiež preto, lebo súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Rozsudok okresného súdu označil za nesprávny v zásade z dvoch dôvodov, a síce pre nesprávne posúdenie zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu a tiež pre nesprávne preukázanie rozsahu výšky poškodenia motorového vozidla a následne výšky škody. Vo vzťahu k tvrdenému nepreukázaniu zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu v bližších podrobnostiach poukázal na výpoveď žalovaného, z ktorej vyplýva, že k zrážke vozidiel malo dôjsť, keď odbočoval z hlavnej cesty na vedľajšiu do Liptovských Sliačov. Vozidlo žalobcu išlo za ním tiež v smere na Ružomberok. V čase kolízie sa žalovaný pohyboval, alebo odbočoval z hlavnej cesty na vedľajšiu. 100 %-tne dával znamenie o zmene smeru jazdy. Za stavu, kedy bol priebeh nehody medzi stranami sporu sporný, z čoho vyplýva aj spornosť zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu, nemohol okresný súd ustáliť zodpovednosť žalovaného za vzniknutú škodu len na

základe výpovede žalobcu. Pokiaľ aj zodpovednosť žalovaného vyvodil okresný súd zo záznamu o malej dopravnej nehode, intervenient zdôraznil, že súd rozhodnutím v blokovanom konaní nie je viazaný. Aj podľa uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 04.04.2017 sp. zn. II. ÚS 242/2017, „...pokiaľ sa priestupkové konanie neskončilo vydaním rozhodnutia o tom, že bol spáchaný priestupok a kto bol jeho páchatelom, všeobecný súd nie je v občianskom konaní s poukazom na ustanovenie § 193 CSP (argumentum a contrario) takýmto výsledkom priestupkového konania viazaný...“. Ak napriek uvedenému súd prvej inštancie vyvodil v konaní opačný záver, rozhodol vo veci nesprávne. Na podporu svojej argumentácie intervenient poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/71/2007, v zmysle ktorého „...odôvodniť zavinenie odporcu 1/ na vzniku dopravnej nehody iba zo záznamu o malej dopravnej nehode a skutočnosti, že zaplatil na mieste blokovú pokutu, nemožno...“. Predložený záznam o malej dopravnej nehode nie je dôkazom, ktorý by preukazoval zodpovednosť žalovaného za škodu na motorovom vozidle. V konaní žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať vznik zodpovednosti vodiča za škodu v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka. Túto tvrdenú skutočnosť však nepreukázal, a preto žalovaný nezodpovedá za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ sa týka nepreukázania rozsahu poškodenia, intervenient v konaní poukazoval na tvrdenie znalcov v znaleckom posudku č. 47/2017 vypracovaného Ústavom súdneho inžinierstva, v zmysle ktorého nie je možné dostatočne presne vyhodnotiť skutočný rozsah poškodenia vozidla Mitsubishi 3000 GT, ku ktorému došlo pri dopravnej nehode dňa 12. októbra 1997, a preto nie je možné dostatočne presne posúdiť opodstatnenosť vynaloženia opravárenských prác a použitia materiálu na opravu tak, ako sú dokladované faktúrami za opravu vozidla a dodanie náhradných dielov (str. 19 ZP ÚS. I, bod 2.4.). Z uvedeného tvrdenia obsiahnutého v znaleckom posudku je zrejmé, že pokiaľ ide o výšku škody, nebolo možné dostatočne posúdiť opodstatnenosť vymožených prác a použitia materiálu. Intervenient pritom v prvoinštančnom konaní neustále poukazoval na to, že žalobcu zaťažuje dôkazná povinnosť preukázať výšku škody, ktorej náhrady sa v konaní domáhal. Žalobca síce predložil faktúru na náhradné diely, o ktorých tvrdil, že mali byť použité pri oprave motorového vozidla Mitsubishi, avšak skutočný rozsah poškodenia motorového vozidla preukázaný nebol. Zároveň nebolo preukázané zo strany žalobcu, či motorové vozidlo bolo skutočne poškodené v takom rozsahu, v akom bolo nutné použiť náhradné diely. Jediným dôkazom, ktorý preukazoval poškodenie motorového vozidla, bol zápis obhliadky vypracovaný Ing. G., v ktorom boli uvedené zistené poškodenia. Intervenient preto navrhol vykonať ako dôkaz - vyčíslenie výšky škody na motorovom vozidle Mitsubishi 3000 GT ku dňu dopravnej nehody v zmysle vtedy platných predpisov, vychádzajúce len z poškodení uvedených v zápise o poškodení motorového vozidla zo dňa 13.10.1997. Uvedená otázka bola predložená za účelom jej zodpovedania v znaleckom posudku, ktorý mal byť vypracovaný Ústavom súdneho inžinierstva. Intervenient sa opakovane podaním zo dňa 10.05.2017 dožadoval položenia uvedenej otázky Ústavu súdneho inžinierstva, avšak nebolo mu vyhovené. Z uvedených dôvodov sa preto súd prvej inštancie nevysporiadal riadne s podstatnou námietkou intervenienta a bez riadneho odôvodnenia považoval výšku škody na motorovom vozidle v rozsahu 34.808,14 eur za preukázanú a priznal jej náhradu žalobcovi. Pokiaľ ide o výšku škody, intervenient poukazoval na skutočnosť, že znalci v znaleckom posudku Ústavu súdneho inžinierstva určili náklady na opravu v dvoch variantoch. Variant „A“ vychádzal z faktúry na náhradné diely vystavenej spoločnosťou Mototrade, s. r. o. na sumu 27.895,84 eur a z oprávnenej výšky nákladov na opravárenské práce vo výške 2.508,46 eur, spolu vo výške 30.404,30 eur. Variant „B“ vychádzal z ceny náhradných dielov podľa faktúry vystavenej žalobcom - podnikateľom sebe ako fyzickej osobe na sumu 30.943,27 eur a z oprávnenej výšky nákladov na opravárenské práce vo výške 2.508,46 eur, spolu vo výške 33.451,74 eur. Dôvodnosť navýšenia nákladov na náhradné diely zo sumy 27.895,84 eur na sumu 30.943,27 eur, t. j. o 3.047,43 eur, nebola žalobcom v konaní nijakým spôsobom preukázaná, a preto mal súd vychádzať zo sumy 27.895,84 eur. Napokon, pokiaľ ide o výšku škody, okresný súd nad rámec žalobného návrhu a návrhu účastníkov zisťoval, či vykonanou opravou došlo k zhodnoteniu alebo znehodnoteniu motorového vozidla, hoci žalobca sa domáhal náhrady škody len v rozsahu nákladov vynaložených na opravu motorového vozidla. V tomto smere súd mal byť viazaný návrhom žalobcu a rozhodovať len o jeho nároku tak, ako si ho uplatnil, čiže vychádzajúc z faktúry na nákup náhradných dielov a oprávnených nákladov na opravárenské práce. Napriek uvedenému, okresný súd pri rozhodovaní o nároku žalobcu k nákladom na opravu pripočítal i znehodnotenie motorového vozidla v sume 6.721,77 eur, a keďže je výška škody určená takýmto spôsobom pri variante „A“, ako aj pri variante „B“, vyššia ako žalovaná suma, tak žalobe vyhovel. Na základe vyššie uvedených dôvodov intervenient odvolací súd žiadal, aby rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobu zamietne, respektíve rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu intervenienta uviedol, že tento v podanom odvolaní vo vlastnej réžii prehodnocuje už vykonané dokazovanie procesným súdom a vyvodzuje z neho vlastné závery, ktoré však už prednášal v priebehu konania do vydania prvoinštančného rozhodnutia. Z hľadiska uvedeného preto nevidí dôvod na reparáciu prvoinštančného rozhodnutia v zmysle odvolacieho návrhu intervenienta. Vo vzťahu k jeho námietke o nesprávnom ustálení zodpovednosti žalovaného uviedol, že okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia netvrdí, že je viazaný rozhodnutím vydaným v blokovom konaní. Išlo len o vyhodnotenie tohto dôkazu z hľadiska ustálenia zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu. Poukaz intervenienta na viazanosť súdu rozhodnutím v blokovom konaní je iba zavádzaním. Pokiaľ ide o rozsah škody a jej výšku, aj v danom prípade intervenient nenavrhuje žiadne nové vykonanie dôkazov, ale jednoducho prehodnocuje závery procesného súdu a žiada, aby bez ďalšieho odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil. To je však z hľadiska CSP neprípustné. Z rozsudku prvoinštančného súdu je dostatočne zrozumiteľne vysvetlené, prečo prijal záver o výške vzniknutej škody a ktoré položky považoval za dôvodné.

6. Intervenient v podanom vyjadrení k odvolaniu žalobcu označil rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej zamietol úrok z omeškania, za správny. Súd prvej inštancie sa správne vysporiadal so začiatkom omeškania žalovaného, keď za deň, kedy sa žalovaný dozvedel, že žalobca žiada od neho náhradu škody a v akej výške, určil deň doručenia uznesenia o ustanovení opatrovníka, t. j. 11.04.2008. Žalovaný mohol plniť nasledujúceho dňa. Keďže tento pripadol na sobotu, za deň splatnosti sa považoval deň 14.04.2008 a do omeškania sa žalovaný dostal až nasledujúci deň, t. j. 15.04.2008. Takáto interpretácia zodpovedá ustanoveniu § 563 Občianskeho zákonníka, ako aj ustálenej súdnej praxi (viď rozhodnutie najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod R 27/1977).

7. Žalobca vo svojej odvolacej replike a zároveň v duplike zopakoval svoje doposiaľ produkované tvrdenia, najmä to, že jeho nárok v časti o priznanie úrokov z omeškania v časti nemôže byť premlčaný. Tiež zotrval na podaní odvolania v časti tvrdeného nesprávneho rozhodnutia okresného súdu o trovách konania.

8. Intervenient vo svojej odvolacej replike a zároveň v duplike uviedol, že v odvolaní dostatočne špecifikoval svoje odvolacie dôvody, pričom jeho tvrdenia, najmä pokiaľ ide o otázku zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu na základe záznamu o malej dopravnej nehode, podporuje aj rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky a Krajského súdu v Žiline. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že nenavrhol vykonať v prvoinštančnom konaní k otázke škody ďalšie dokazovanie, poukázal na svoj návrh pred okresným súdom, ktorým navrhol ako dôkaz vyčíslenie výšky škody na motorovom vozidle Mitsubishi 3000GT ku dňu dopravnej nehody v zmysle vtedy platných právnych predpisov, vychádzajúc len z poškodení uvedených v zápise o poškodení motorového vozidla zo dňa 13.10.1997. Uvedená otázka bola predložená za účelom jej zodpovedania v znaleckom posudku, ktorý má byť vypracovaný Ústavom súdneho inžinierstva. Intervenient sa opakovane podaním zo dňa 10.05.2017 dožadoval polozenia uvedenej otázky. Jeho návrhu však nebolo vyhovené.

9. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie na základe odvolania žalobcu a intervenienta na strane žalovaného v rozsahu a z dôvodov daných ustanoveniami § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

10. Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP.

11. Pokiaľ sa týka jednotlivých odvolacích námietok žalobcu, ako aj intervenienta, odvolací súd uvádza, že obaja zhodne ako odvolacie dôvody uvádzajú ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP), ako aj to že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

12. Uplatnený odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f/ CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie, je nesprávne, t. j. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec

posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti.

13. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

14. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že predmetné odvolacie dôvody, či už žalobcom, resp. intervenientom, nie sú naplnené. Súd prvej inštancie vykonal vo veci náležité dokazovanie, z neho získané dôkazy vyhodnotil podľa zákonných kritérií (§ 191 ods. 1 CSP) a na základe toho ustálil správny skutkový stav, z ktorého pri rozhodnutí vychádzal, vec tiež správne právne posúdil.

15. Pokiaľ sa týka odvolania žalobcu, tento vo svojich odvolacích námietkach nesúhlasí s nepriznaním úrokov z omeškania 8 % ročne zo sumy 34 808,14 eur od 01.01.2001 až do 14.04.2008, v ktorej časti bola jeho žaloba zamietnutá. Súdu prvej inštancie vytyka, že si mylí dobu, v ktorej bol nárok uplatnený na súde, s dobou, kedy mala byť žaloba doručená žalovanému. Pokiaľ žalobcovi úroky z uplatneného nároku prináležia, nie je dôležité, kedy žalovaný nadobudol istotu, že si uplatňuje žalobca aj úroky z omeškania. K predmetnému odvolací súd uvádza, že podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas plnenia nie je dohodnutý ustanoveným právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Podľa ustálenej súdnej praxe (viď R 19/1972) úroky z omeškania možno žalobcovi priznať iba od toho času, keď sa dlžník dostal do omeškania. Keďže v Občianskom zákonníku pri nároku na náhradu škody nie je ustanovený čas plnenia podľa ust. § 78 (teraz § 563) treba vychádzať z toho, že škodca je povinný nahradiť škodu prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o splnenie. Ak nedošlo požiadanie dlžníkovi už skôr, treba za kvalifikované požiadanie považovať žalobu; dňom zročnosti pohľadávky uplatnenej v žalobe však nebude deň nasledujúci po podaní žaloby na súde, ale deň po doručení tejto žaloby žalovanému. Keďže v danom prípade z vykonaného dokazovania nevyšlo najavo, že by žalobca žalovaného pred podaním žaloby vyzval na plnenie (náhradu škody), súd prvej inštancie v časti o zaplatenie príslušenstva rozhodol vo veci správne, keď žalobcovi priznal príslušenstvo z uplatňovanej istiny len za obdobie od 15.04.2008 do zaplatenia. Vzhľadom k absencii výzvy na plnenie pred podaním žaloby sa odvolací súd stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že o uplatnenom práve žalobcu proti žalovanému sa tento mohol najskôr dozvedieť doručením žaloby opatrovníkovi, ktorá mu bola doručená spolu s uznesením o ustanovení opatrovníka dňa 11.04.2008 (č. I. 180 spisu). Žalovaný mohol plniť teda najskôr nasledujúci deň, t. j. 12.04.2008, avšak, keďže tento deň pripadol na sobotu, za deň splatnosti je potrebné považovať až deň 14.04.2008, t. j. pondelok a do omeškania sa žalovaný mohol dostať najskôr dňa 15.04.2008, t. j. utorok. Takúto interpretáciu ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka odvolací súd považoval v celom rozsahu za správnu a zodpovedajúcu aj dlhoročnej ustálenej rozhodovacej praxi súdov. Odvolaciu námietku žalobcu o nesprávnom priznaní úrokov z omeškania považoval preto za neopodstatnenú. Pokiaľ žalobca vo svojej odvolacej argumentácii namietal aj nesprávne posúdenie premlčania vo vzťahu k zamietnutiu časti uplatňovaného príslušenstva, odvolací súd uvádza, že na takomto dôvode súd prvej inštancie svoje rozhodnutie nezaložil. Uviedol len, že tú časť príslušenstva, ktorú priznal žalobcovi, považoval za nepremlčanú, a to kvôli námietke vznesenej intervenientom.

16. Takisto za nedôvodnú odvolaciu námietku odvolací súd považuje žalobcom spochybňované rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie o náhrade trov konania rozhodol podľa pomeru úspechu a neúspechu tej-ktorej strany v konaní, aplikujúc ustanovenie § 255 v spojení s § 262 CSP. Konkrétne uviedol, že žalobcovi prisúdená istina predstavuje 34 808,14 eur a priznané úroky z omeškania vyčíslené ku dňu vyhlásenia rozsudku 26.648,73 eur. Uplatnené a okresným súdom zamietnuté úroky z omeškania po ich vyčíslení predstavujú 20.301,25 eur. Vychádzajúc z uvedeného,

bolo celkom žalovaných 81 758,12 eur, z čoho úspech žalovaného je v percentuálnom vyjadrení 24,83 %, úspech žalobcu 75,17 % a čistý úspech žalobcu je 50,34 % (75,17 % - 24,83 %). V uvedenom rozsahu, t. j. 50,34 % priznal okresný súd žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému. Aj napriek námietkam žalobcu takýto postup pri vyčíslení nároku žalobcu považuje odvolací súd za správny, zodpovedajúci judikatúre súdov. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie zverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. 116/1967, v ktorom bol vyslovený právny názor, ktorého závery nie je dôvod spochybňovať ani v súčasnosti a síce, že úspech žalobcu v spore ohľadom niektorého nároku nemôže založiť právo na náhradu trov konania, ktoré vznikli v súvislosti s ďalším nárokom, ak v tomto žalobca nebol úspešný. Napriek tomu, že v prejednávanej veci žalobný petít nepozostával z dvoch samostatných nárokov (žalovanú pohľadávku a jej príslušenstvo za také nemožno považovať), má vyššie uvedený právny názor ten význam, že každý neúspech žalobcu ohľadne príslušenstva žalovanej sumy nemôže byť bez ďalšieho prehliadaný, resp. paušálne považovaný za neúspech v pomerne nepatrnej časti s následkami uvedenými v ust. § 142 ods. 3 OSP (v súčasnosti ust. § 255 ods. 2 CSP). Vychádzajúc z uvedeného, súd prvej inštancie postupoval vo veci správne, keď pri rozhodovaní o nároku žalobcu zohľadnil aj jeho neúspech v časti uplatňovaného príslušenstva. Námietka nesprávneho právneho posúdenia vo vzťahu k rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania vznesená žalobcom je preto nedôvodná.

17. Čo sa týka námietok intervenienta o nesprávnom skutkovom a právnom závere súdu prvej inštancie o zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu na motorovom vozidle žalobcu, odvolací súd uvádza, že z vykonaného dokazovania okresný súd vyvodil správny skutkový záver, keď konštatoval, že k zrážke motorového vozidla žalobcu a žalovaného došlo po tom, ako sa žalovaný začal so svojím motorovým vozidlom otáčať (potom, ako pravdepodobne prešiel odbočku pri Liptovských Sliachoch), čím vošiel do jazdnej dráhy motorového vozidla žalobcu. Tomuto záveru zodpovedá nielen výpoveď žalobcu, ale aj svedčí o ňom záznam o malej dopravnej nehode vyhotovený OR PZ Ružomberok, ODI zo dňa 12.10.1997 v zmysle ktorého bola žalovanému uložená v blokovom konaní pokuta vo výške 500,- Sk pre porušenie ustanovení v tom čase platného a účinného zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách. Aj keď má intervenient pravdu v tom, že rozhodnutím v blokovom konaní súd nie je viazaný, na druhej strane to neznamená, že záznam o malej dopravnej nehode nemôže súd vyhodnotiť ako jeden z dôkazov pre prijatie záveru o zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie nikde v dôvodoch svojho rozhodnutia výslovne neuviedol, že rozhodnutím v blokovom konaní sa cítil byť viazaný. O správnosti jeho záverov svedčí aj fakt, že žalovaný podľa vlastných tvrdení po dopravnej nehode mal vzniknutú poisťnú udalosť hlásiť, pričom podľa právneho stavu platného v čase vzniku škodovej udalosti takúto udalosť hlásili škodcovia. Neobstojí ani argumentácia žalovaného, že uloženiu pokuty v blokovom konaní sa nebránil preto, lebo bol v šoku, mal rozbitú hlavu a nepripisoval tejto skutočnosti žiaden význam. Túto obranu považoval odvolací súd len za účelovú v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za vzniknutú škodu. Napokon, pokiaľ intervenient poukazoval na závery vyplývajúce z rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/71/2007 zo dňa 10. júla 2007, odvolací súd považuje v prvom rade za potrebné uviesť, že jeho závermi nebol v prejednávanej veci viazaný. Za ďalšie, pokiaľ v danej veci krajský súd dospel k záveru, „...že odvodit' zavinenie žalovaného na vzniku dopravnej nehody iba zo záznamu o malej dopravnej nehode a skutočnosti, že zaplatil na mieste blokovú pokutu, nemožno...“, je potrebné uviesť, že vychádzal zo skutkovo odlišnej situácie, aká bola posudzovaná v danom prípade. Išlo v podstate o stret dvoch motorových vozidiel, keď bolo sporné, či motorové vozidlo žalovaného bolo vedené tak, že zasahovalo do jazdného pruhu poškodeného. Sám žalobca vyjadril pochybnosť o tom, že náraz iného motorového vozidla bol jedinou príčinou zmeny smeru jazdy jeho vozidla. Za stavu, kedy už nebolo možné vykonať iné dokazovanie na objasnenie skutkového stavu, resp. toto nebolo navrhované, odvolací súd dospel k vyššie uvedenému záveru, t. j. že len na základe záznamu o malej dopravnej nehode zavinenie žalovaného nevyvodil. V danom prípade pre prijatie záveru o zodpovednosti žalovaného nesvedčil len záznam o malej dopravnej nehode, tvrdenia žalobcu, protirečivé vyjadrenia žalovaného, ale aj znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva, závery ktorého nevyviedli, že rozsah poškodenia žalobcovho motorového vozidla zodpovedá jeho tvrdeniam o tom, ako došlo k dopravnej nehode.

18. Čo sa týka námietky intervenienta o nesprávnom ustálení rozsahu a výšky spôsobenej škody, odvolací súd v prvom rade vo všeobecnosti uvádza, že právna úprava tejto otázky (rozsahu a výšky spôsobenej škody) sa nachádza v ustanovení § 442 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého uhrádza sa skutočná škoda, a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Škoda sa uhrádza v peniazoch (§ 442 ods.

3 veta prvá Občianskeho zákonníka). Pojem rozsah náhrady škody Občiansky zákonník nevymedzuje. Pod týmto pojmom v zmysle literatúry sa rozumie kvantitatívna stránka náhrady škody, teda koľko má škodca alebo subjekt zodpovedný za spôsobenú škodu poskytnúť poškodenému ako náhradu spôsobenej škody. Škodou, ktorá sa má tu nahradiť, vyjadruje úbytok majetku poškodeného. Ak je poškodený vlastníkom veci, jeho majetkový stav zahŕňa hodnotu veci a v dôsledku jej straty, odňatia alebo zničenia dochádza k zmenšeniu jeho majetkového stavu práve o hodnotu tejto veci. Občiansky zákonník upravuje rozsah náhrady škody predovšetkým vo vzťahu ku škodám spôsobeným na veciach (§ 443 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého pri určení výšky škody na veciach sa vychádza z ceny v čase poškodenia). V občianskom práve platí princíp úplnej náhrady škody, t. j. škodu je potrebné nahradiť vždy v plnom rozsahu. Určujúcim kritériom pre rozsah reparácie je vždy výška spôsobenej škody, nie stupeň zavinenia škodcu. Z tohto dôvodu je škodca povinný nahradiť škodu vždy v rovnakom rozsahu bez ohľadu na to, či škodu spôsobí ľahkovážne (pri nevedomej nedbanlivosti) alebo úmyselne. Ani pojem samotnej škody zákon nevymedzuje. Avšak obsahom pojmu majetková škoda tak, ako ju jednotne zadefinovala judikatúra (R 55/1971), je zmenšenie majetku poškodeného. Ďalej musí byť škoda reálna, t. j. musí existovať v čase, keď poškodený od škodcu požaduje náhradu škody, pretože len tvrdenie, že škoda vznikne v budúcnosti, nie je postačujúce. Škoda je reálna aj vtedy, keď nie je premlčaná. Skutočnú škodu možno vymedziť ako majetkovú ujmu vyjadriteľnú v peniazoch, ktorá spočíva v dôsledku protiprávneho úkonu, resp. škodovej udalosti v zničení, v strate, v zmenšení, v znížení či v inom znehodnotení už existujúceho majetku poškodeného a ktorá predstavuje majetkové hodnoty nevyhnutné na uvedenie veci do pôvodného stavu (viď R III. 1967, R 55/1971). Súdna prax považuje za skutočnú škodu nielen prípady zmenšenia majetku, ale i prípady vynaloženia akýchkoľvek nákladov, ktoré smerujú k odstráneniu následkov škodovej udalosti alebo aspoň k zmierneniu jej následkov (viď R 55/1971). Čo sa týka nákladov vynaložených so vznikom alebo zabezpečením škody, ide o účelne vynaložené náklady, ktoré musí poškodený obvykle vynaložiť v súvislosti s odstránením dôsledkov vzniku škody. Majetková škoda poškodenému vzniká až vynaložením týchto nákladov (napr. nákladov na odstránenie zničenej veci, opravu poškodenej veci, dopravu do miesta opravy, atď. - R 7/1992, R 5/1978, R 12/1991).

19. Ak poškodený preukáže v občianskom súdnom konaní vznik škody, ale nepreukáže aj jej výšku uplatnenú v žalobe, prizná súdu náhradu škody vo výške, ktorá bola preukázaná; od tej časti škody, ktorej výšku možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami alebo ju nemožno zistiť vôbec, môže súd s prihliadnutím na výsledky vykonaného dokazovania použiť ustanovenie § 136 OSP (aktuálne § 264 CSP). Výška škody na veci nemusí byť preukázaná vyúčtovaním jej opravy; možno vychádzať z ceny v dobe poškodenia a z rozsahu poškodenia (R 13/1985). Pri určení výšky škody na veci sa vychádza z ceny veci v dobe, kedy škoda vznikla, nie v dobe, kedy bol nárok uplatnený alebo kedy o ňom rozhoduje súd. To platí ako v prípade náhrady za poškodenie veci, tak aj v prípade náhrady za stratu, zničenie alebo odňatie veci vlastníkovi (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 18.12.2001, sp. zn. 25Cdo 2885/1999).

20. V danom prípade, pokiaľ ide o sporný rozsah poškodenia motorového vozidla žalobcu, súd prvej inštancie pri absencii riadne evidovanej poisťovnej udalosti poisťovňou vykonal dokazovanie dostupnými listinnými prostriedkami, a síce zápisom o poškodení motorového vozidla zo dňa 13.10.1997, faktúrou zo dňa 03.03.1999 vystavenú dodávateľom Autoservis H. O., Veličná č. 1, faktúrou č. 118/99 zo dňa 23.03.1999 vystavenú dodávateľom Ing. Jozef Otčenáš, Špania dolina 25, IČO: 30 204 038, znaleckým posudkom č. 011/2013 zo dňa 12.03.2013 vypracovaný znalcom Ing. Stanislavom Chomom a najmä znaleckým posudkom Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline č. 47/2017. Následne okresný súd po vykonanom dokazovaní vychádzal zo záveru, že rozsah poškodenia motorového vozidla žalobcu zodpovedá opisu skutkového deja škodovej udalosti tak, ako to tvrdil žalobca. Pravdou je, že znalci v odpovedi na otázku č. 3 v znaleckom posudku sa k tejto otázke jednoznačne nevyjadrili, keď konkrétne uviedli, že „...z podkladov predloženého spisového materiálu nie je možné dostatočne presne vyhodnotiť skutočný rozsah poškodenia vozidla žalobcu, ku ktorému došlo pri dopravnej nehode dňa 12.10.1997, a preto nie je možné dostatočne presne posúdiť opodstatnenosť vynaloženia opravárenských prác a použitia materiálu na opravu tak, ako sú dokladované faktúrami za opravu vozidla a dodanie náhradných dielov...“. Na druhej strane, v súvislosti s námietkou intervenienta tvrdiaceho nepreukázanie rozsahu poškodenia (odvolávajúc sa práve na citované vyjadrenia znalcov), odvolací súd poukazuje na bod 2.4 znaleckého posudku, v ktorom znalci uviedli, že „...z nimi skúmaných dokladov dospeli k záveru, že pri dopravnej nehode dňa 12.10.1997 došlo k poškodeniu prevažne ľavej prednej časti vozidla, a to dielov skupiny motor + spojka, predná náprava + riadenie, skriňa karosérie a výbava karosérie. Z technického hľadiska nie je možné vylúčiť, že pri deklarovanom priebehu dopravnej nehody

tak, ako to uvádzal žalobca, došlo k poškodeniu vozidla v takom rozsahu, aký je možné predikovať z podkladov predloženého spisového materiálu...“. Aj podľa názoru odvolacieho súdu tým, že znalci uviedli, že nie je možné dostatočne presne vyhodnotiť skutočný rozsah poškodenia vozidla, zároveň nevytlúčili z technického hľadiska, že došlo k poškodeniu vozidla v takom rozsahu, ako vyplýva z ďalších oboznámených dôkazov nachádzajúcich sa v spisovom materiáli. Odvolací súd sa preto stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že rozsah poškodenia motorového vozidla žalobcu bol 1. z technického hľadiska preukázaný a 2. v rozsahu tvrdenom žalobcom. V prípade, že by sa z technického hľadiska rozsah poškodenia nedal vôbec určiť, resp. by ho vylučoval preukázaný skutkový dej, nedalo by sa podľa názoru odvolacieho súdu následne ani dopracovať k výške škody, čo ale nebol tento prípad, pretože znalci výšku škody vyčíslili, dokonca v 2 variantoch.

21. Čo sa týka samotnej výšky škody, ako už bolo uvedené, pri jej vyčíslení súd prvej inštancie vychádzal z vyššie uvedeného znaleckého posudku, v ktorom znalci na otázku súdu ohľadom výšky nákladov na opravu poškodeného motorového vozidla v čase ich vykonania a na otázku, či náklady na opravy zodpovedajú obvyklým cenám za porovnateľné opravy v podobnom rozsahu v čase ich vykonania, uviedli, že v prípade variantu A, kedy sa uvažuje s cenami náhradných dielov v úrovni dodania firmou Mototrada spol. s r. o., náklady na opravu poškodenia vozidla žalobcu v súvislosti s dopravnou nehodou zo dňa 12.10.1997 predstavujú čiastku 30.404,30 eur vrátane DPH. V prípade variantu B, kedy sa uvažuje s cenami náhradných dielov v úrovni dodania firmou Ing. Jozef Otčenáš, IČO: 30 204 038, náklady na opravu poškodeného vozidla predstavujú čiastku 33.451,74 eur vrátane DPH. Kontrolou materiálových položiek uvedených na dodacom liste k faktúre za dodanie náhradných materiálov (č. l. 71, 72 spisu) neboli zistené žiadne také skutočnosti, ktoré by z technického hľadiska vylučovali použitie jednotlivých náhradných dielov pri odstraňovaní následkov poškodenia predmetného vozidla v súvislosti s dopravnou nehodou zo dňa 12.10.1997. V rámci odpovede na otázku súdu ohľadom výšky nákladov znalci tiež uviedli, že z podkladov predloženého spisového materiálu vyplývajú rozsiahle opravy vykonané na skupine „skriňa karosérie“. Vzhľadom na technický stav jednotlivých skupín vozidla pred dopravnou nehodou je možné konštatovať, že vykonanou opravou došlo k znehodnoteniu skupiny „skriňa karosérie“. Znehodnotenie vozidla vykonanou opravou predstavuje ku dňu 12.10.1997 čiastku 6.721,77 eur vrátane DPH.

22. Vychádzajúc z uvedených záverov znaleckého posudku, súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobcom uplatnená škoda 34.808,14 eur je opodstatnená, pretože pri variante A aj B podaného znaleckého posudku je nižšia, než znalcami uvádzaná (variant A - 30.404,30 eur + 6.721,77 eur, resp. variant B - 33.451,74 eur + 6.721,77 eur). Námietky intervenienta smerujúce k nesprávne ustálenej výške škody preto odvolací súd považoval tiež za neopodstatnené.

23. Z obsahu odvolania intervenienta ešte vyplýva, že namieta aj hodnotiace závery súdu prvej inštancie vo vzťahu k vykonaným dôkazom a tiež aj to, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP).

24. K predmetnému odvolací súd uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. V súvislosti s hodnotením vykonaných dôkazov zo strany prvoinštančného súdu je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Na základe toho odvolací súd v odvolacom konaní skúma (okrem splnenia procesných podmienok odvolacieho konania), či súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie a či skutkové zistenia, ku ktorým po takomto dokazovaní dospel, majú v prevedenom dokazovaní oporu. Ak zistí, že nebolo prevedené náležité dokazovanie (kde možno zaradiť i nevykonanie stranou sporu navrhovaného relevantného dôkazu), alebo ak zistí, že prvoinštančným súdom konštatovaný skutkový stav nemá oporu v prevedenom dokazovaní (nevyplýva z prevedených dôkazov), prípadne, ak má za to, že prvoinštančný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 384 ods. 1 CSP).

25. V danom prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie, z neho získané dôkazy vyhodnotil podľa zákonných kritérií (§ 132 OSP, aktuálne § 191 ods. 1 CSP) a na základe toho ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodnutí vychádzal. Odvolací súd pripomína, že do obsahu práva účastníka súdneho konania vyjadriť sa k všetkým vykonaným dôkazom v zmysle čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia súdom vykonaných dôkazov, prípadne dožadovať sa ním navrhovaného spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 98/1997). Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, v žiadnom prípade nemožno považovať to, že okresný súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa. Odvolací súd v hodnotení dôkazov zo strany prvoinštančného súdu v preskúmvanej veci nezistil žiadny rozpor s princípmi formálnej logiky a so zákonnými procesnými pravidlami, a preto nepovažoval za potrebné ním prevedené dokazovanie opakovať, alebo doplniť. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť. Intervenient v odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa okresný súd nebol vysporiadal, a ktoré by boli spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku.

26. Čo sa týka odvolacích námietok o nevykonaní všetkých navrhovaných dôkazov, v dôsledku ktorej skutočnosti mal okresný súd rozhodnúť bez náležitého zistenia skutkového stavu, je potrebné uviesť, že povinnosťou súdu prvej inštancie nie je vykonať všetky účastníkmi navrhované dôkazy, ale podľa § 185 ods. 1 CSP sám rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. V danom prípade, oboznámiac sa s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ako aj obsahom celého spisového materiálu, odvolací súd dospel k záveru, že už tie dôkazy, ktoré vo veci boli vykonané, poskytovali dostatočný podklad pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci.

27. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

28. O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, vychádzajúc z úspechu/ neúspechu tej-ktorej strany v konaní. Pretože každá z nich mala v odvolacom konaní úspech len čiastočný, odvolací súd podľa citovaného zákonného ustanovenia vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)